

Zarzut trzeci opiera się na niedostatku i wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia, jak i na naruszeniu prawa przy dokonywaniu wykładni i przy zastosowaniu art. 88 ust. 1 WE i art. 1 lit b) ppkt (v) rozporządzenia Rady WE nr 659/1999, jeśli chodzi o uznanie trzyletniego zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych za nową pomoc. Sąd nie ocenił bowiem negatywnie faktu, że zwolnienie nie zostało uznane za pomoc istniejącą w rozumieniu art. 1 lit. b) ppkt (v) rozporządzenia Rady WE nr 659/1999, chociaż z kontekstu i z okoliczności sprawy wynikało, że uznanie za nową pomoc — przynajmniej co do niektórych sektorów, których dotyczy trzyletnie zwolnienie — nie było uzasadnione.

Zarzut czwarty opiera się na naruszeniu prawa i braku uzasadnienia, co się tyczy zgodności z prawem nakazu odzyskania pomocy przewidzianego w art. 3 zaskarżonej decyzji. Mając na względzie okoliczności sprawy, Sąd popełnił błąd, uznając, że nakaz odzyskania pomocy określony w sentencji decyzji miał maksymalny zakres i był całkowicie bezwarunkowy, podczas gdy rzeczona decyzja zawierała tylko abstrakcyjną, rodzajową i niepełną ocenę zwolnienia podatkowego.

(¹) Rozporządzenie Rady WE nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

(²) Decyzja Komisji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 r. w sprawie pomocy państwa w formie zwolnień podatkowych i pożyczek na preferencyjnych warunkach przyznanych przez Włochy na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej z przewagą kapitału publicznego (Dz.U. 2003, L 77, s. 21).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 czerwca 2009 r. w sprawie T-301/02 AEM przeciwko Komisji, wniesione w dniu 11 sierpnia 2009 r. przez A2A SpA, dawniej ASM Brescia SpA

(Sprawa C-320/09 P)

(2009/C 267/70)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: A2A SpA, dawniej ASM Brescia SpA (przedstawiciele: A. Giardina, A. Santa Maria, C. Croff i G. Pizzonia, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku w sprawie T-301/02 ze względu na naruszenie prawa wspólnotowego, a w szczególności art. 87

traktatu WE, a także ze względu na brak uzasadnienia, w zakresie, w jakim w wyroku tym uznano trzyletnie zwolnienie z podatku od osób prawnych za pomoc państwa;

— uchylenie wyroku ze względu na błędne i wewnętrznie sprzeczne zastosowanie prawa wspólnotowego w zakresie, w jakim w wyroku tym nie uznano trzyletniego zwolnienia z podatku od osób prawnych za pomoc istniejącą;

— uchylenie wyroku ze względu na naruszenie prawa wspólnotowego w zakresie, w jakim w wyroku tym potwierdzono zgodność z prawem decyzji (¹) zawierającej nakaz odzyskania pomocy, a w konsekwencji;

— stwierdzenie nieważności decyzji w części, w której uznano, że przejściowy system służący zachowaniu ciągłości opodatkowania, obejmujący lokalne przedsiębiorstwa użyteczności publicznej z przewagą kapitału publicznego stanowi niezgodną z prawem i ze wspólnym rynkiem pomoc państwa (art. 2 decyzji) lub w części, w której akt ten nakazuje Włochom odzyskanie pomocy od jej beneficjentów (art. 3 decyzji);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego A2A S.p.A. zarzuca Sądowi naruszenie art. 87 ust. 1 WE, a także brak uzasadnienia w zakresie, w jakim w zaskarżonym wyroku uznano trzyletnie zwolnienie z podatku od osób prawnych za pomoc państwa. W szczególności skarżąca twierdzi, że w swej decyzji Komisja nie wykazała, jakoby w okolicznościach niniejszej sprawy zaistniały dwie przesłanki określone w art. 87 ust. 1 WE, a mianowicie zakłócenie konkurencji i wpływ na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową. Sąd nie zbadał w prawidłowy sposób przesłanek, na podstawie których Komisja doszła do wniosku o istnieniu „pomocy”, chociaż powinien to uczynić, w świetle sformułowanego w orzecznictwie wymogu przeprowadzenia „wyczerpującej” analizy.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca posiłkowo zarzuca Sądowi naruszenie art. 88 WE, a także obowiązku uzasadnienia, a w związku z tym wnosi o uchylenie wyroku w zakresie, w jakim trzyletnie zwolnienie z podatku od osób prawnych uznano w nim za „nową pomoc”. W szczególności Sąd zaprzeczył — powtarzając po prostu twierdzenia Komisji — że trzyletnie ulgi podatkowe przyznane komunalnym przedsiębiorstwom przekształconym w spółki akcyjne można uznać za „pomoc istniejącą”. Przeciwny wniosek nasuwa się jednak po uwzględnieniu okoliczności, że kwestionowany system ulg podatkowych, wprowadzony przed wejściem w życie traktatu WE, miał zastosowanie także do przedsiębiorstw komunalnych, które były — jak sama przyznała Komisja — takimi samymi podmiotami gospodarczymi jak spółki w rozumieniu ustawy nr 142/90.

Wreszcie w ramach zarzutu trzeciego A2A wnosi posiłkowo o uchylenie wyroku ze względu na naruszenie prawa wspólnotowego i sformułowanych w nim zasad w zakresie, w jakim w wyroku tym potwierdzono zgodność z prawem zawartego w decyzji nakazu odzyskania pomocy. Według skarżącej wyrok należy uchylić ze względu na to, że wbrew wcześniejszemu orzecznictwu sądów wspólnotowych potwierdzono w nim zgodność z prawem zawartego w decyzji nakazu o charakterze ogólnym, a w istocie także całkowity brak uznania po stronie władz krajowych.

(¹) Decyzja Komisji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 w sprawie pomocy państwa w formie zwolnień podatkowych i pożyczek na preferencyjnych warunkach przyznanych przez Włochy na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej z przewagą kapitału publicznego (Dz.U. L 77, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division w dniu 12 sierpnia 2009 r. — L'Oréal SA, Lancôme parfums et beauté & Cie SNC, Laboratoire Garnier & Cie, L'Oréal (UK) Limited przeciwko eBay International AG, eBay Europe SARL, eBay (UK) Limited, Stephanowi Pottsowi, Tracy Ratchford, Marie Ormsby, Jamesowi Clarke'owi, Joannie Clarke, Glenowi Foksovi, Rukhsanie Bi

(Sprawa C-324/09)

(2009/C 267/71)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: L'Oréal SA, Lancôme parfums et beauté & Cie SNC, Laboratoire Garnier & Cie, L'Oréal (UK) Limited

Strona pozwana: eBay International AG, eBay Europe SARL, eBay (UK) Limited, Stephan Potts, Tracy Ratchford, Marie Ormsby, James Clarke, Joanna Clarke, Glen Fox, Rukhsana Bi

Pytania prejudycjalne

- 1) W razie gdy testery perfum i kosmetyków (tzn. próbki używane przy demonstrowaniu towarów konsumentom w placówkach handlu detalicznego) oraz „dramming bottles” (tzn. pojemniki, z których mogą być pobierane niewielkie ilości w celu dostarczenia ich konsumentom w formie bezpłatnych próbek), które nie są przeznaczone do sprzedaży konsumenckiej (i są często oznaczone „nie do sprzedaży” lub „nie do sprzedaży indywidualnej”), są dostarczane nieodpłatnie autoryzowanym dystrybutorom właściciela znaku towarowego, to czy takie towary zostały „wprowadzone do obrotu” w rozumieniu art. 7 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG (¹) z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (zwanej dalej „dyrektywą 89/104/EWG”) i art. 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 (²) z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 40/94”)?
- 2) W razie gdy z perfum i kosmetyków zostały usunięte bez zgody właściciela znaku towarowego pudełka (lub inne opakowania zewnętrzne), to czy stanowi to dla właściciela znaku towarowego „uzasadnioną przyczynę” sprzeciwu wobec dalszego obrotu odpakowanymi towarami w rozumieniu art. 7 ust. 2 dyrektywy 89/104/EWG i art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94?
- 3) Czy w odniesieniu do odpowiedzi na pytanie drugie powyżej stanowi różnicę, jeżeli:
 - a) wskutek usunięcia pudełek (lub innego opakowania zewnętrznego) odpakowane towary nie są opatrzone danymi wymaganymi na podstawie art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 76/768/EWG (³) z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących produktów kosmetycznych (zwanej dalej „dyrektywą 76/768/EWG”), a w szczególności nie są opatrzone wykazem składników lub „terminem przydatności”?
 - b) wskutek braku takich danych oferowanie do sprzedaży lub sprzedaż odpakowanych towarów stanowi przestępstwo według prawa karnego państwa członkowskiego, w którym są one oferowane do sprzedaży lub sprzedawane osobom trzecim?
- 4) Czy w odniesieniu do odpowiedzi na pytanie drugie powyżej stanowi różnicę, jeżeli dalszy obrót szkodzi lub może szkodzić wizerunkowi towarów i tym samym renomie znaku towarowego? Jeśli tak, to czy taki skutek objęty jest domniemaniem, czy też wymaga się jego udowodnienia przez właściciela znaku towarowego?
- 5) W razie gdy przedsiębiorca obsługujący rynek online nabeździe od operatora wyszukiwarki możliwość korzystania z oznaczenia, które jest identyczne z zarejestrowanym znakiem towarowym, jako słowa kluczowego, tak że oznaczenie to jest wyświetlane użytkownikowi przez wyszukiwarkę w sponsorowanym łączy do witryny operatora rynku online, to czy wyświetlenie tego oznaczenia w sponsorowanym łączy stanowi „używanie” oznaczenia w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. a) dyrektywy 89/104/EWG i art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94?
- 6) W razie gdy kliknięcie na sponsorowane łącze określone w pytaniu piątym powyżej kieruje użytkownika bezpośrednio do reklam lub ofert sprzedaży towarów identycznych z tymi, dla których zarejestrowany jest znak towarowy, pod oznaczenie umieszczone w witrynie przez inne strony, z których to towarów niektóre naruszają znak towarowy, a inne